

Kapitola 1

PRVNÍ ZASR...Á NOČNÍ MŮRA

„**Jsi naprostej sr...č.** Největší sr...č, jakýho jsem potkal, a strašně mě se...š.“

Čtyři členové produkčního týmu nevěřili vlastním uším, když ve střížně zírali na panel televizních obrazovek. Nastalo šokované ticho. Takové vulgarismy se v televizi nikdy předtím neobjevily a nikdo si nemyslel, že by se s tím mělo začít právě teď. „Přetoč to trochu dopředu, ať se podíváme, jak to vypadá dál,“ prohlásil nakonec producent. Třeba to byl jen ojedinělý výlev, který by šlo vystříhnout.

„Vaše služby stojí za hovno a jídlo samotný je zasraná ostuda. Měli byste se za sebe kurva stydět.“

„Přetoč to ještě o kousek.“

„Běž do prdele. Už se o tom s tebou nebudu bavit. Kdyby bylo po mém, na místě tě vyhodím a už nikdy by sis neškrtnul v zasraný hospodě, i kdybys měl kurva žít do sta.“ Gordon Ramsay vyběhl ze záběru a obrazovka potemněla. Následovalo další dlouhé šokované

ticho. Pokud jde o jednorázové výlevy, tenhle tedy trval pořádnou chvíli.

„Nemohli bychom to celé vypípat?“ zeptal se s nadějí v hlase odborný poradce.

Skupina znovu zmlkla, zatímco zvukař udělal, co se od něj žádalo, a pak záznam znovu spustil. Rozhněvaný blondák se vrátil na scénu a nezdálo se, že by měl lepší náladu. „*Píp* fix. Jestli *píp* budeš servírovat tak *píp* žrádlo, tak si zasloužíš, aby tě *píp* zastřelili. Nemůžu tomu *píp* věřit. *Píp* fix.“

„Tohle nepůjde, že ne?“ zeptal se jeden z produkčních ke konci setkání. „On jen nadává, takže když to všechno vypípáme, už nám nezbude vůbec nic. Možná že bychom to prostě měli pustit. Zas tak hrozně to dopadnout nemůže, ne? S trochou štěstí si toho nikdo ani nevšimne.“

Ukázalo se ale, že v úterý 27. dubna 2004 si všiml úplně každý. První díl *Nočních můr kuchyně* se tehdy na Channel 4 vysílal pro víc než čtyři miliony diváků. Statistiky nakonec ukázaly, že Gordon použil slovo kurva každých deset vteřin a za padesát minut trvání pořadu jej stihl vyslovit celkem sto jedenáctkrát, což bylo ohromující číslo. To téměř zdvojnásobilo britský rekord ve vysílání sprostáren, který dosud držela gangsterka *Mafiáni* s Robertem DeNirem, odvysílaná v roce 2001.

„Ramsay zvládá vychrlit pět šest vulgarit za minutu, slovo „kurva“ používá místo podstatných i přídavných jmen i sloves, někdy dokonce v jediné větě a někdy víckrát než jednou. Je to přímo pastva pro uši,“ vyjádřil se recenzent obvykle distingovaných *The Times*.

„Gordon působí dojmem, jako by se na obrazovce narodil. Jeho projev má vášeň, je přesvědčivý a neuvěřitelně sprostý,“ prohlásila Lucy Cavendishová z londýnského listu *Evening Standard*.

Během několika následujících dní se v novinách strhla smršť. Každý novinář spěchal přispět svou troškou do mlýna v názorech na bezprecedentní sprostárny, které Ramsay přinesl na televizní obrazovku. Někteří Gordona oslavovali jako hrdinu, který si nebere servítky a zastupuje hlas lidu. Jiní mu připisovali zásluhu na tom, že civilizovaná společnost dospěje ke konečnému zániku. Zdálo se, že každý má svoji vlastní teorii, a Gordon se odmítl omluvit komukoli z nich.

„Jste odpovědný za to, že cateringový průmysl bude znevažován,“ vyjádřil se jeden z kritiků těsně po odvysílání prvního dílu.

„Hovno,“ odpověděl mu Gordon.

„Ponižoval jste a týral nešťastného jednadvacetiletého kuchaře,“ vyjádřil se další.

„Ale houby. Nikoho jsem neponižoval. Udělal ze sebe zasranýho kretěna, aniž jsem mu v tom musel pomáhat.“

Pro sedmatřicetiletého Gordona Ramsayho znamenala účast v *Ramsayho Nočních můrách kuchyně* velkou sázku do loterie. Když ho producenti pořadu oslovili poprvé, byl jedním z nejúspěšnějších a nejrespektovanějších restaurátérů v Británii. Zaměstnával přes 850 lidí, v bankách měl miliony a na kontě měl za krátkou dobu více michelinských hvězdiček než jakýkoli jiný britský kuchař v historii. Jeho jméno viselo nade dveřmi těch nejprestižnějších pěťihvězdičkových hotelů a Ramsayho restaurace fungovaly v Berkeley, v Claridge's, v Connaughtu i v Savoyi.

Mohla televizní reality show pomoci vylepšit jeho reputaci, zatímco se snažil svoji značku rozšířit po světě a otevřít své restaurace všude od New Yorku a Las Vegas až po Dubaj a Singapur? Nebo naopak mohla zničit veškeré jeho úsilí, kdyby byl odsouzen jako sprostý tyran, kterého více než jídlo zajímala sláva?

Gordon tvrdí, že s účastí v pořadu souhlasil proto, že upřímně chtěl pomoci restauracím, které se v reality show objevily. Byl rozhodnutý zabránit tomu, aby byla show vnímána jako přehlídka jeho ega, kde práci odvedli ostatní. „Chtěl jsem se fyzicky podílet na odvedené práci. Od samého začátku jsem produkci říkal, že nechci být jen chlápek v saku, který mává poznámkovým notesem. Do těch restaurací jsem vpadl rovnou po hlavě kosmickou rychlostí – protože jsem chtěl, aby to byla křížová výprava jediného muže cílená na dramatickou změnu těch podniků. V mnoha z nich se potvrdil ten nejhorší scénář a nešlo je změnit, kdybych tam strávil hodinu denně jen proto, abych se ukázal na kameru. Myslel jsem to vážně a byl jsem odhodlaný do toho investovat hodiny svého času.“

V širší rovině byl Gordon navíc přesvědčen, že jeho účast na podobném projektu by mohla všem prospět. „V Británii je příliš mnoho restaurací, kde podávají špatné jídlo, a přitom by žádná z nich nemusela existovat,“ prohlásil. „Vytrpěl jsem si svoje a každý den mé kariéry mě přesvědčil o tom, že mám dost zkušeností, které bych mohl předat ostatním. To, zda si mé rady vezmou k srdci, už záleží jen na nich. Myslím ale, že umím ukázat, co funguje a co ne.“

Už první restaurace, která se měla v nové reality show objevit, měla Gordonovu sebedůvěru podrobit té nejpřísnější zkoušce a upev-

nit jeho reputaci tvrdáka v britském cateringu. V zimě 2003 Gordon poprvé vyrazil na sever, do městečka Silsden v západním Yorkshiru. Čekalo ho tu setkání s majitelem a zaměstnanci restaurace Bonaparte's, která měla vážné problémy. Pozval ho sem jednadvacetiletý šéfkuchař Tim Gray, který předtím v odborném cateringovém časopise zahlédl výzvu pro podobné případy – neúspěšné podniky mohly požádat o pomoc při pokusu vylepšit svou reputaci.

Od začátku bylo jasné, že Ramsayho čeká nelehký úkol. Majitelka Sue Rayová spočítala, že musí vydělat okolo dvou tisíc liber týdně, aby pokryla náklady. Když její restauraci Ramsay navštívil poprvé, vydělávala jen necelých 200 liber. Sklepní podnik mohl pohodlně obsloužit 50 hostů, většinu večerů jich ale nebylo víc než pět. Banka začínala na majitelku tlačit kvůli úvěru a na personálu byly znát rostoucí obavy. Zejména Tim se bál, že kdyby restaurace Bonaparte's zkrachovala, znamenalo by to konec jeho snu stát se televizním šéfkuchařem a řídit vlastní síť restaurací.

Princip nové reality show byl jednoduchý. Původně měl Gordon navštívit a ohodnotit různé restaurace v potížích. Za dva týdny každodenního úsilí sledovaného televizním štábem se měl pokusit zaměstnancům ukázat, jak dělat věci správně, a zajistit tak podniku úspěch. Pak měl následovat měsíc, kdy se měla restaurace snažit sama, nakonec se měl štáb vrátit a zkontrolovat, zda byla proměna úspěšná. Mělo se jednat o trochu jinou reality show, než je obvyklé. Gordon měl být konstruktivní a budovat něco nového, nikoli pouze kritizovat, a měl se podobat spíše kultivovanému a tichému siru Johnu

Harvey-Jonesovi z podobné show *Troubleshooters* než proslaveně nepřijemnému Simonu Cowellovi ze *Superstar*.

První dojem, který na něj udělal šéfkuchař z Bonaparte's, bohužel ale neponechal žádný prostor pro klidnou argumentaci ve stylu sira Johna. „Nejenže Ramsay Tima porcuje zaživa, předtím ho ještě pořádně naklepe paličkou a pak vykostí,“ napsal redaktor rubriky o jídle z *The Times* poté, co zhlédl ukázkou pořadu.

Problémy začaly ve chvíli, kdy se Gordon pokusil Sue přesvědčit, ať přijde s nabídkou jídla zdarma jen proto, aby do restaurace nalákal dost lidí – ty tu potřeboval ke zjištění, co vlastně Tim (placený 300 librami týdně) dokáže. Nebylo toho moc.

Velice nepřesvědčivě se Tim nechal slyšet: „Chtěl bych vařit špičkovou gastronomii.“

„Hovno,“ opáčil Gordon. „Udělej mi omeletu, ať vidím, jak zvládáš základy.“

Tim ale netušil, kde začít. Když svůj podivný výtvar z vajec strčil do trouby, místo aby ho postavil na sporák, Gordon ho zastavil a v tu chvíli teprve začalo opravdové televizní drama.

Tim dostal volný prostor k tomu, aby připravil svoji specialitu a napravil si tak reputaci. Výsledkem byly mušle v podivné úpravě. Tim si totiž nevšiml, že mušle, které připravil společně se sekanou a holandskou omáčkou, jsou zkažené, a hrdě svůj výtvar naservíroval Gordonovi. „To je kurva hnus,“ stačil Gordon říct těsně předtím, než vyběhl ven, kde se pokusil vyhodit mušle zpět na světlo boží.